

— Чети тукъ тия редове! прибави той и посочи, отъ дѣва страна на подписа.

Огняновъ прочете слѣдующето :

„Господине прѣдсѣдателю!

„Злѣ струвате, дѣто рѣсите кореспонденцията си по пхтя, та ъ намира киръ Стефчовъ. Днеска взехъ отъ ржцѣтъ му това писмо у бея, комуто прѣвождахме на турски отгатышната страница съ белладоната; а тая страница азъ самичккъ послѣ четохъ у себе си надъ едно мангалче, за това се не безпокойте. Виеше се и друга буря надъ главата ви тая вечеръ, но се прѣснж. Благодарѣте на мене! Събирайте се само другадѣ и пб-тайно. Добъръ успѣхъ и побѣда!

Българскиятъ прѣдатель и шпионинъ :

Х. Замановъ.“

Сега втрещаванието станж общо.

— Какъ е паднжло това писмо въ Стефчови ржцѣ? попита Огняновъ съ негодование, подиръ птрвото смайвание.

— Пенчо го зема да го даде на нашия писмоносецъ и го е испустнжлъ, види се, обясни докторътъ. (Дѣйстви-телно, писмото бѣше паднжло на улицата днесъ, когато слугицята на чорбаджи Юрдана, истърсваше изъ прозорецътъ Пенчовото сетре. Пенчо не бѣ съгледалъ още, че липсва изъ пазвата му).

— И Стефчовъ да го намѣри! Кажн сега че не съществува фаталность! каза Кандовъ.

— И че нѣма Провидѣние! прибави Нетковичъ.

— Провидѣние въ лицето на единъ шпионинъ! Иди помисли, че въ Заманова имало толкова честность! каза Франговъ.

— Види се, че ние му длѣжимъ повече отъ това, което знаеме, забѣлѣжи Ганчо Поповъ; — той споменува още за нѣкаква буря, дали не сме щѣли да бждемъ нападнжти тука и уловени? . . . Нали чухте, че Стефчовъ е